

Bogusław Abramek

Strobin, pow. Wieluń

Informator Archeologiczny : badania 6, 160-161

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

wany został na niezamieszkałym uprzednio niewielkim wzniesieniu nad Pilicą.

Stanowisko z okresu rzymskiego w Pukarzewie to niewielki półwysep wcinający się w łąki nadrzeczne. Założono dwa wykopy:, które dostarczyły znikomej ilości ceramiki./ Na powierzchni znajdywano liczne ich fragmenty./Cmentarzysko zostało więc prawdopodobnie zupełnie zniszczone / pierwsze wiadomości o "urnach z popiołami" pochodzą z 1907 r./

Na obydwu stanowiskach nie przewiduje się dalszych badań.

STOBNICA-TRZYMORGI, pow. Piotrków Tryb.

Stanowisko 2

patrz epoka brązu

STRACHÓW, pow. Wrocław

patrz neolit

STROBIN, pow. Wieluń

Muzeum Ziemi Wieluńskiej
w Wieluniu

Badania prowadził mgr Bogusław Abramek.

Finansował WKZ w Łodzi, Czwarty sezon

badania, Osada z okresu wpływów rzymskich.

W celu lepszego rozpoznania wewnętrznego rozplanowania osady, zasięgu warstwy kulturowej oraz konstrukcji przypuszczalnego wału, prace prowadzone były jednocześnie w kilku punktach osady. Przekopano obszar o powierzchni około 350 m² znajdując dużą ilość zabytków ruchomych i odkrywając 15 dalszych obiektów. Wśród tych ostatnich wyróżniono: 7 chat, 3 duże budowle zapewne o specjalnym przeznaczeniu, 4 paleniska na otwartym powietrzu, 1 jamę odpadkową.

Ślady po chatach odznaczały się bardzo regularnymi i prostokątnymi kształtami z dołkami słupowymi przy ścianach szczytowych. Wyjątkiem była chata oznaczona nr 13, kształtu bardziej owalnego, bez dołków słupowych. W wypełnisku tej chaty, obok ułamków naczyń i kości zwierzęcych, znaleziono żelazny dziurak z zadziarami. Wymiary poszczególnych chat wahały się od 2 x 3 m do 3 x 5 m.

Znajdowano także i całe naczynia, głównie w paleniskach i jamie odpadkowej. Ponadto znaleziono brązową zapłukę pochodzenia panońskiego, żelazny klucz, krzesiwo, kilka przędek oraz 4 stożkowate i dobrze zachowane ciężarki tkackie.

W północno-zachodniej części osady, już poza zwartym zasięgiem chat, natrafiono na ślady trzech obiektów, z których dwa nie zostały jeszcze całkowicie odkopane. Najbardziej interesującym okazał się obiekt oznaczony nr 16.

Była to niezbyt wielka prostokątna budowla o wymiarach około 2,5 x 5 m z kamienną przybudówką tworzącą jakby absydę, usytuowaną pośrodku jednej z dłuższych ścian. Kamienie ułożone były kolidem z tym, że od strony właściwej budowli tworzyły raczej niezbyt wysoki próg. Wnętrze kamiennej konstrukcji wypełniała przepalona glina z ułamkami ceramiki. Z widocznych w tej glinie warstwek spalenizny wynika, że kilkakrotnie palono tu ogień. Pod warstwą kulturową wypełniającą prostokątną budowlę znajdowało się 12 dołków słupowych / przy ścianach węższych / ułożonych półkolem. Funkcja tej budowli na obecnym etapie badań jest jeszcze trudna do wyjaśnienia.

Prace prowadzone w miejscu przebiegu przypuszczalnego wału przyniosły nowe spostrzeżenia. Zaobserwowana już poprzednio warstwa spalenizny występuje jedynie w części północno-wschodniej osady, na bliżej nieokreślonej jeszcze przestrzeni. W tej sytuacji obronny charakter przypuszczalnej konstrukcji drewnianej jest wątpliwy. Nie wykluczone, że była to swego rodzaju zaporę przed wodą / na co wskazywałby ilowaty piasek sięgający warstwy spalenizny / występującą w tej części osady.

Badania będą kontynuowane.

STRZYŻEW, pow. Sochaczew

Zespół Badań nad Polskim
Średniowieczem
Uniwersytetu Warszawskiego
i Politechniki Warszawskiej

Badania prowadził dr Andrzej Kempisty.
Finansował Zakład Badań Polskiego
Średniowiecza UW. Drugi sezon badań.
Kurhan z okresu wpływów rzymskich.

Kontynuowano badania głównie w południowowschodniej ćwiartce obiektu oraz w środkowej części ćwiartki północnozachodniej. Odkryto 5 dalszych późnolatańskich grobów ciałopalnych i 1 halsztacki pod nasypem kurhanu oraz 3 pochówki szkieleto-
towe wkopane w nasyp. Te ostatnie, ze względu na brak wyposażenia, mogą być tylko ogólnie wydatowane jako późniejsze od kurhanu. Dotychczas nie odkryto pochówku, który w jasny sposób byłby związany z fazą budowy kurhanu. Dlatego też jego datowanie ma nadal charakter hipotezy.